

Žalm 27, 7-8

Hospodine, slyš můj hlas, když volám, smiluj se nade mnou, odpověz mi!

Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: "Hledejte mou tvář." Hospodine, tvář tvou hledám.

Bože,

světlo tvé moudrosti osvěcuje ty, co bloudí,
aby našli svůj domov u tebe.

Pomoz nám žít tak,

abychom se bezdůvodně nenazývali křesťany,
ale skutečně jimi byli.

Prosíme tě o to skrze Ježíše Krista,

tvého Syna, našeho Pána a bratra,

který v jednotě Ducha svatého

s tebou žije a působí navěky věků.

První čtení Ex 18, 20-23

druhé čtení Mt 22,1-14

Zajímalo by mě, kde teď jste. Doma? V obýváku? V kuchyni a vaříte oběd a na uších máte sluchátka?

Jak se díváte na Boha? Když vás zve? Teď nemyslím jen k Večeři Páně jako pozvání k hostině. A nemyslím pozvání na bohoslužby. Ani na tyhle streamované ne. Pozvání ke vztahu, to myslím. Dětem běží on-line výuka. To, co vidí z učitelky a co z nich vidí učitelka, jsou jen tváře. Jen tvář. A občas ruce. Strašně moc záleží na tváři. Tvář je vlastně to, na co se teď redukuje člověk. A ještě půlku z té tváře nevidíme kvůli rouškám. Ale ono i mimo korunu, nějak se oblékáme, češeme, malujeme. Nějak svoji tvář schováváme i ukazujeme. Pohledem hledáme tváře těch druhých.

Tvou tvář hledám, Hospodine.

Nevím, čí tvář teď hledáte vy. Bůh hledá naši tvář. Z prvního čtení vypíchnu jednu větu. Zůstal stát Abraham před Hospodinem. Ale čtěte pozorně. 22 Zatímco se muži odtud ubírali k Sodomě, Abraham zůstal stát před Hospodinem. 23 I přistoupil Abraham a řekl: "Vyhladíš snad se svévolníkem i spravedlivého? Divné, že. Proč přistoupil, když zůstal stát. To je zásah do textu. Protože tam bylo, že Hospodin zůstal stát před Abrahamem. Někteří to nevydejchali a pozměnili text, tomto případě to jde v hebrejštině velmi jednoduše. A doslova tam je před Abrahamovou tváří. Bůh stojí před člověkem a čeká, co člověk Abraham odpoví. Hledá lidskou tvář a v ní odpověď. To je – krásné -i těžké přijmout, že to tak je. Vždyť Bůh je všemohoucí a suverénní, nařizuje- nebo ne? Je to otázka vztahu Boha k nám – a jestli chce rovný vztah, je nutno připustit i naše NE. Každý on-line přenos má tlačítko stop – když si mě vypnete. Bůh s tím nic neudělá. V kostele můžete prostě vypnout uši, nechávat slova proudit kolem, nevšímat si jich. Bůh hledá vaši tvář také tím, co se děje v kostele. Ale je na vás, co odpovíte.

To nenásilí pozvání je nádherné. K tomu je kontrastní svoboda člověka říct ne. Hledá člověk Boží tvář? Někdy jo a někdy ne. Ani u lidí nehledá člověk vždy jejich osobnost. Vezměte si starověk. Na služebníky se nikdo nedíval, ty jen tloukli nebo počítali – a říkali jim aprosofon – bez tváře. Proto nikoho nezarazilo násilí na služebnících. Vždyť to nebyli lidi. My dneska míváme lidi i

vztahy s nimi, jako by to byly věci. Potřebujeme je, to ano, potřebujeme jejich lopaty, aby byly chodníky k chození, potřebujeme je, aby obsluhovali ventilátory, ale jinak? Co je nám do nich. Bereme jim tvář.

Vzít někomu tvář – nechtít s ním být ve vztahu, odmítat ten vztah, vidět člověka či Boha jen jako věc. V jedné knize jsem našla tuhle větu: Díváš se na mě, jako bych byla jen popelník plný špačků. Jak se díváte na Boha vy? Kdo pro vás je? Asi nemá cenu se ptát lidí, kteří si mě ještě nevypli nebí nezmuchlali papír s kázáním. Asi bych se měla ptát těch venku, co si nepustí Boží tvář k tělu ve všech těch příležitostech, kdy i je potkává. Jestli je pro ně Bůh nějak někdy užitečný třeba v nadávkách jako hromosvod pro vlastní nezdary – ale co je pak, když užitečný přestane být, když se vede dobře a není důvod nadávat nebo někoho obviňovat.

Vzít někomu tvář znamená Nechci být s tebou ve vztahu. Nechci být s Tebou, Bože ve vztahu. A to jde říct kdekoliv. Dokonce i na svatební hostině, jako v podobenství. Říct to ne slovy, ale tím, co ze mě vyzařuje. Nejen církve je společenství namíchané z lidí hledajících Boží tvář a odmítajících Boží tvář. i ti venku jsou namíchaní a i oni nějak možná mateně hledají Boží tvář nebo ji odmítají. Co je důležité – vědět, co chci. A sama sebe se ptát, kam patřím já a co pro to dělám a kam bych chtěla patřit a co pro to dělám resp. nedělám.

Asi bych teď měla mluvit o následcích rozhodnutí vzít Bohu tvář. Něco jako: Příteli -neumím to tak vyslovit, aby to znělo studeně a odtažitě, ale představte si ten tón – příteli -tak takhle ne. Když ne, tak ne. Nes následky svého ne.

Ale já o zavržení mluvit nebudu, to je z textu jasné dost. O čem chci mluvit – podobenství je situované do chvíle, kdy ještě je čas. Kdy ještě lze narovnat, utřídit nebo tak nějak se dát potkat Boží tvář. Ještě je čas. Ten čas dobré příležitosti je ještě otevřený. Teď ještě ho chytout za pačesy a využít na maximum.

To se ale nedá kázat, to se musí žít.

Prosíme za lidi v nouzi, za nemocné a za ty, kdo o ně pečují

prosíme za moudrá rozhodnutí a odvahu těch, co rozhodují

prosíme za lidi v duchovní nouzi

prosíme za lidi přestrasené a panikařící

prosíme za naši církev, sbory v okolí, za lidi ve všech kostelích všech církví v Benešově a Vlašimi

prosíme za ty, kdo s námi hledají Boží tvář

prosíme jeden za druhého

poslání 1 Jan 3,1-2